

Capítol 5

Aquell novembre de 2032, a Sòria no hi feia fred. La gent més gran recordava que, a primers de mes, el dia dels Difunts, l'endemà de Tots Sants, d'uns anys enrere, no tants, s'anava al cementiri amb abric, bufanda i gorra. Els joves evidentment no sabien de què parlaven. Segurament, deien, era conseqüència del canvi en el clima que s'havia començat a observar a finals del segle XX. El temps era assolellat i agradable i els ciutadans buscaven qualsevol excusa per estar-se al carrer.

El bisbe Ignacio Fernández-Merino s'havia incorporat com a rector a una de les parròquies de la ciutat, la de Santa Maria la Major, on havia exercit el seu ministeri abans de ser bisbe. Havia deixat clar que no volia tornar al Palau Episcopal d'Osma, on havia estat uns anys com a màxima jerarquia. De primer havia sorprès la renúncia a un càrrec tan important. Ser portaveu del Vaticà era un lloc rellevant de la cúria a Roma i tots aquells anys Fernández-Merino havia estat envoltat de l'orla de respecte i consideració que li corresponia. Val a dir, però, que ben aviat, i sense més reticència, s'havien acostumat al canvi. Uns pocs, els més suspicços, comentaven que alguna cosa de mal devia d'haver fet al Vaticà per veure's rebaixat d'una tan alta categoria. Un home de la seva ambició no deixa un caramel així per gust. La majoria, però, aliena a les coses de l'església catòlica, tampoc hi havia parat gaire esment. En tot cas, els amics i coneguts l'havien rebut amb els braços oberts.

L'Elena treballava al diari comarcal *Soria. News*, que es publicava en paper, per internet i en e-book, i s'havia instal·lat en un pis del carrer Juan de Rabanera, prop de la plaça Major. Havien triat aquell habitatge perquè era a la mateixa escala on a la planta baixa hi havia un local per a les activitats juvenils de la parròquia. D'aquesta manera, el bisbe podia entrar i sortir sense cridar l'atenció. Per trobar-se, només havia de pujar tres pisos amb certa cura. Sovint ella es lamentava de la seva situació.

-Tingues confiança, ja saps que ben aviat el Papa promulgarà la voluntarietat per al celibat.

-Fa temps que es diu això del celibat voluntari però la veritat és que la vostra Església és molt lenta a fer cap pas. La resta d'esglésies cristianes ja fa temps que es van posar al dia.

L'Elena s'estava arreglant en el bany, mentre l'Ignacio s'entretenia mandrosament al llit. Es mirava al mirall estirant-se la pell de les parpelles per tibar-les i veure'n l'efecte.

-Elena, et volia dir una cosa. No t'espantis, encara no sé si té importància, però fa un temps que em segueixen -el comentari el va deixar caure mentre s'estava vestint.

-Qui et segueix?

Amb el pot de maquillatge a les mans, havia fet unes passes cap al dormitori. Només portava les calces i l'home discretament es va girar.

-Van canviant. Unes vegades són dos homes, un d'alt, de cabell molt negre i pell bruna, d'aspecte magrebí, i l'altre de mida normal, fort, ample d'espatlles i que generalment porta un vestit blau fosc. Altres vegades

són una parella. Una dona morena, de mitjana edat, molt lletja i de cames musculades que va amb un noi més jove, tal vegada no arriba als trenta, que quasi sempre va amb un xandall i sabatilles esportives. Altres vegades, les parelles es combinen entre ells i de forma diferent.

Ho deia amb naturalitat, com si estigués fet a aquesta mena de situacions. L'Elena feia una estranya fesomia mentre es cordava els sostenidors.

-Com ho saps que et segueixen i per què t'haurien d'espia?

-Estic segur que són dels serveis d'informació del Vaticà.

-Espies? -a la dona se li havia eixamplat la cara mentre els ulls s'havien fet més grossos i rodons. L'Ignacio va tardar uns segons a contestar, s'havia incorporat i s'estava posant les sabates, que es resistien a entrar.

-L'Església mai ho acceptarà, però hi ha un servei d'intel·ligència o digues-li com vulguis, en l'argot se'n diu *l'Entitat*. Fins i tot ho trobo normal. Això de seguir-me és cosa del secretari d'Estat, n'estic segur: vol tenir informació dels meus moviments.

-Doncs només faltaria que s'assabenti de la nostra relació.

-Això no ens ha de preocupar, fa temps que ja ho saben. La seva obsessió no és aquesta, en tot cas això sempre ho pot utilitzar com a element de pressió - l'Ignacio mentre parlava havia entrat al bany i es pentinava-. Només vol saber exactament amb què estic treballant i amb qui em relaciono. Segurament es pensa

que realment la nostra relació no és més que una tapadora. Ja saps que em consideren una peça fonamental del sector renovador, ben relacionat amb el Sant Pare.

S'havia maquillat. Va seure. Semblava sorpresa, com si tot allò no li pogués passar a ella. Se'l mirà amb deteniment.

-Vols dir? A veure si el teu capteniment t'està portant a una situació diguem-ne que paranoica.

-Tant de bo. Creu-me que no veig visions. És ben segur que em segueixen i són del Vaticà. I tenen els seus motius... -reblà de forma una mica enigmàtica mentre amb els braços li envoltava el coll i afegia un petó a la seva nuca.

-Espero que no sigui perillós. No veig aquests de *l'Entitat* segrestant un bisbe que ara mateix ni està en actiu.

La primera a sortir va ser la periodista. Un sol insípid llançava les primeres llambregades d'una claror que s'esbandia per la vorera. Abans de sortir, i com feia sempre, l'Ignacio s'assegurà tres vegades que portes i finestres haguessin quedat ben tancades. Era un obsessiu i ho sabia.

No es volia capficar. Les coses no anaven malament del tot i caldria tenir paciència. Va mirar endavant i després enlaire, com per donar-se empenta. Ben mirat, aquella ciutat li estava resultant encisadora i ella podria gaudir durant un temps dels avantatges d'un ambient plàcid i agradable.

La jutgessa Francesca Cabré va aixecar la vista d'un llibre, una mena d'agenda de tapes gruixudes on escrivia les notes. Tot i que la seva mà volia ser ferma i segura, les paraules seguien línies tortes i desendreçades. Seguia preferint l'escriptura a mà a qualsevol dels ordinadors que tenia a la seva disposició. Deia que aquelles màquines no podien transmetre el sentit últim dels pensaments. Des que va tenir l'accident vascular cerebral, les cames no li responien com i quan volia i s'havia d'estar quasi sempre en una cadira de rodes. Uns metres enllà, una dona de si fa no fa la seva edat havia quedat adormida amb una respiració estertorosa que la distreia de la feina. Va pensar que si no deixava de fer sorolls, es veuria obligada a tornar al seu apartament. Al cap i a la fi, per escriure era millor estar ben sola.

Ja feia cinc anys llargs que s'estava en aquella residència de gent gran i no s'hi trobava a gust. De fet, no era ben bé una residència, eren uns apartaments amb uns serveis generals i uns altres d'individuals adaptats al grau de dependència de cada un dels clients. En tot cas hauria estat millor a la seva casa de Balaguer i encara no entenia com s'havia deixat entabanar pel seu fill gran. Aquella cadira de rodes elèctrica li permetia desplaçar-se amb molta llibertat per dins i per fora d'aquell recinte i aquest, tal vegada, era l'avantatge que més valorava. A vegades, no gaires, intentava unes passes ajudant-se amb una llarga barra de fusta que hi havia a les parets.

Havent-hi bones llars d'avis més a prop, no sabia el perquè l'havien portat fins a Begur.

Va tornar al que feia i va repassar el que tenia escrit:

«Sort que no aniria a la presó. No vaig quedar tranquil·la. Ho recordo amb amarga tristesa. Aquella noia tenia els ulls foscos i grossos i una cara d'allò més atractiva. Havia desviat molts diners de l'empresa on treballava a un compte que resultava ser el del noi amb qui sortia des de feia uns mesos. L'amo havia posat la denúncia i els seus advocats van demostrar els fets. No tenia cap altra opció que declarar-la culpable...»

La jutgessa recollia els casos que, al llarg de la seva dilatada carrera professional, i pel motiu que fos, l'havien torbat. Era com un diari, un altre diari en què col·leccionava el relat de sentències que havia dictat.

Era una dona de més de vuitanta anys, i la seva cara, solcada d'arrugues i on destacava un nas gros i aguilenc, seguia amb un crani farcit d'uns cabells desendreçats, de tots colors, i s'apuntalava en una columna torta cap endavant i conseqüència d'una cifosi més que enutjosa. Era d'una vivor envejable i tenia una agilitat mental que ja voldrien per a ells la majoria d'infermers, administratius, metges, directius i altre personal d'aquella casa.

–Senyora Francesca... Deixi les coses, hem d'anar a esmorzar.

Va aixecar el cap. Una dona grossa, alta, embotida en un vestit blau cel i que tenia més aspecte de guàrdia de seguretat que d'infermera, li estava parlant com si fos una nena entremaliada.

Va mirar el cel. Des de la terrassa es veien uns núvols foscos que de feia estona s'apropaven des de ponent.

–Sou com un sergent sobrat de pes, i us encanta emprenyar! Ja vindré d'aquí a una estona i quan a mi em sembli. Encara no són les deu.

Tornà als núvols. No li estranyaria que descarreguessin un bon ruixat.

La dona blau cel no es va moure fins que, amb posat desafiant, la magistrada li dedicà una expressió malèfica en el moment en què un tro posava la música de fons. Tenia un caràcter de mil dimonis i una determinació tal que poques vegades se la podia contradir.

Tres minuts abans de les deu va entrar al menjador. Un gran finestral donava a una balconada des d'on es veia una panoràmica espectacular: les darreres i emblanquinades cases del poble, un turó amb un castell i uns boscos de pins i alzines que s'enfilaven pels marges i acompanyaven els escarpats turons fins a tocar un mar que, d'un gris intens, emmarcava el fons del paisatge.

La Francesca Cabré va dirigir la cadira cap a la taula que compartia amb tres residents més, dues dones i un home que en aquell moment ja no hi eren. Una noia del servei de menjador li va arreglar la taula retirant les restes d'esmorzar dels altres comensals. Es va sentir alleugerida, era un d'aquests dies, com la majoria, que preferia quedar-se sola, bressolada amb la seva mala lluna. Volia esbandir les perverses opinions que li venien del seu fill. Mai havien tingut bona relació, però s'adonava que estava lliscant cap a un terreny que fregava l'odi i ella mateixa se n'esgarrifava. L'Antoni mai va voler entendre que hi ha uns valors que cal respectar i

que per aconseguir un objectiu, el que fos, no s'hi val tot. Probablement la meua rudesia no el va ajudar gaire, pensava. Un veritable *fiasco*, aquest noi. I el pitjor de tot és que ja no té marxa enrere. Tot l'èxit que vaig tenir en la judicatura, tot el respecte de què he gaudit a la professió, s'ha traduït en un immens fracàs a la família. Un aspecte tan important com la família. Tant de parlar de la família com a puntal decisiu de la societat, tant de creure-hi de veritat i ara, ja vella i sense cap possibilitat d'esmena, he de contemplar impertèrrita el desastre més estrepitos. El meu marit va ser l'únic capaç de mantenir-nos units. Des de la seva mort, ja fa anys, que han campat tan lluny de mi com han pogut. Tantes coses no he fet prou bé que només em queda temps per revisar-les i demanar a Déu que em perdoni.

La seva filla tampoc havia resultat com hauria desitjat. S'havia casat amb un holandès i vivia als Estats Units. La veritat és que parava molt poca atenció a la seva mare. Ja feia quasi quatre anys que no l'anava a veure i les seves trucades cada vegada eren més escadusseres. La Francesca pensava que tal vegada la seva filla s'havia enfadat perquè ni ella ni el seu marit havien acceptat de gaire bona gana el seu matrimoni. En qualsevol cas li semblava una actitud desproporcionada. Segurament no li havia sabut mostrar el seu afecte. No n'hi ha prou a estimar, fins i tot estimar amb intensitat. Cal dir-ho, fer-ho saber. Realment un fracàs.

Segurament havia estat una persona massa estricta. Ella ho veia. M'ha faltat flexibilitat per inculcar uns principis en què sempre he cregut. M'ha faltat cintura per convèncer. He vist les coses molt clares, tal vegada

massa, però a la meua manera, i m'ha costat posar-me al lloc dels altres. En resum, que tinc mal caràcter.

–Senyora Francesca, disculpi, he de recollir la taula.

Una jove d'aspecte magrebí amb un mocador al cap se li havia dirigit en un català excel·lent. Se la mirà amb una barreja d'admiració i incredulitat, però no va fer cap comentari. Enretirà la cadira, saludà i avançà cap a la terrassa decidida a prosseguir amb les seves cabòries. Una negror intensa i l'aire que havia bufat de ponent indicaven que estava a punt de ploure. Millor, pensà mirant el cel, li agradaven els xàfecs. A prop de la balconada dues dones parlaven lentament i en veu baixa i una altra tenia la mirada fixa a l'infinit. Probablement pel seu cap hi passaven ben poques emocions i segurament el seu cervell s'assemblava més al d'un infant de pocs mesos que al d'una persona amb tota una vida deixada enrere. Una buidor absoluta que la magistrada captà amb resignació.

«Cas 34. Any 2008.

–Han entrat sense cap mirament a l'àmbit privat del meu client.

Aquell advocat cridava com una peixatera. Es pensava que alçant la veu reforçaria les seves al·legacions. Ho tenia magre. Aquell home havia estat el darrer client que havia tingut la prostituta abans de ser assassinada. Al judici va quedar provat que, per estimular l'erotisme, li agradava fer jocs sexuals perillosos. No pogueren demostrar, en canvi, que cap d'aquelles pràctiques fos la responsable de la seva tràgica mort. Era una noia molt

jove, que no arribava als dinou, d'aspecte fresc i atractiu. Una veritable llàstima.

Es va passar bona part del judici mirant a terra. Jo des de dalt de la tarima contemplava amb certa ironia la papada que li vessava per sota l'esquifida mandíbula. De poc li serviria ni aquell ni qualsevol altre dels bons advocats que es podia permetre contractar.»

–Mare... mare. Com està?

La Francesca Cabré, que estava omplint el diari amb un altre cas, va aixecar el cap. Al seu davant, el seu fill gran, l'Antoni, se la mirava amb certa benevolència.

–Hola, Antoni. Estic prou bé si tenim en compte les circumstàncies. Passo estones recordant alguns dels meus casos judicials. Sempre ho havia volgut fer i ara em sobra el temps.

L'Antoni va seure a prop seu. La seva mare, que havia plegat el diari, procurà adreçar l'esquena per quedar a una alçada similar, cosa que evidentment no aconseguiria del tot. Amb aquest fill, a part de tenir moltes diferències de caràcter, ideologia o comportament, sempre hi havia un cert esperit de competència. La conversa va discórrer avorrida al voltant de les poques coses que els quedaven en comú. De la germana de l'Antoni que vivia als Estats Units, dels seus fills, dos nois i una noia, i de la feina. De la dona o les dones de l'Antoni, ja feia temps que no en parlaven. La magistrada n'havia perdut el compte. Llevat de la primera, mare dels seus tres néts, amb la resta no hi havia tingut cap mena de relació.

–Com et va la feina?

La resposta era sempre tan genèrica com la pregunta i se saldava amb un bé, molt bé o no tan bé. Tot i que ella frisava per saber en què dedicava els seus esforços, mai havia aconseguit saber res en concret dels seus negocis. Creia que algunes de les empreses que en ocasions sortien a la conversa no eren més que tapadores per encobrir tot un seguit d'inversions més o menys especulatives en què estava posat. De poques paraules i una mica esquerp, l'Antoni tenia una habilitat especial per escapolar-se de les seves preguntes. En tot cas, quan es veia prou acorralat ho tancava amb:

–Mare, no segueixi més amb l'interrogatori. Jo no sóc cap dels seus presumptes delinqüents i vostè ja no està en actiu.

Llavors ella li dirigia una mirada directa als ulls, d'aquelles mirades que de petit l'haurien fet plorar. No calia que digués ni un mot. Qualsevol podia imaginar en quin estat emotiu es trobava. Estava feta una fúria.

Després de l'enuig van parlar d'altres coses, de la situació política o econòmica, d'esports o dels coneguts que havien passat a l'altra vida. La visita, com la resta de vegades, s'acabaria ben aviat. Tots dos sabien que es tractava d'una relació forçada, de compromís. La Francesca està ben segura que si no hi hagués una bona pila de diners en una herència que es podia modificar en el darrer minut, ja no gaudiria, és un dir, de la presència del seu fill. Abans que marxés, encara faria un darrer intent. En aquell moment s'acostava lentament un dels residents. Portava un vestit arrugat amb una americana plena de llànties. No devia tenir més de seixanta anys encara que n'aparentava molts més. Per una comissura

de la boca mig de cantó li queia una mica de bava. Estirava braç i mà endavant, cap a ells, mentre feia una ganyota que podria veure's com un mig somriure.

-Què vol, aquest?

-Poca cosa, una mica d'afecte.

La Francesca atansà la cadira i li acarona la mà que li oferia. L'home va riure i se n'anà visiblement content.

-Pobre home, té molts diners però està molt sol. Nosaltres som la seva única família.

La jutgessa recuperà el fil del que anava a dir.

-Antoni, estic amoïnada i et voldria demanar ajuda. D'un dels meus comptes corrents, concretament el del Monte e Paschi, hi ha una caiguda del saldo que no m'explico. Tot sovint es retiren diners en forma de transferències que jo no autoritzo. Des d'aquí és molt difícil treure'n l'entrellat.

Mentre li feia aquesta demanda, no deixava de mirar-se'l. Volia copsar amb tota exactitud la seva reacció. Com si estigués en el moment decisiu d'una partida de pòquer, la cara de l'Antoni no va fer ni mitja ganyota.

-Mare, no hi tornem, amb aquest tema. Sap que ho he revisat altres vegades i que no passa res, són manies seves. No hi ha cap sostracció que no hagi estat autoritzada adequadament. Segurament té forats a la memòria, res de particular a la seva edat. Ja pren el medicament? Hauré de parlar una altra vegada amb el doctor, aquell senyor que tant li agrada. Carmelo Díaz es diu, oi?

Quan feia aquesta mena de comentaris, arribava a odiar-lo. Va preferir aguantar-se abans que fer una escena. Li va mantenir, però, la mirada, no tenia res de

què avergonyir-se, ben el contrari, si a algú li hauria de fer vergonya era a ell. Va pensar en la memòria. No se la podia tractar amb aquella lleugeresa. És la part més fonamental de la nostra pròpia essència. Al cap i a la fi no som més que el resultat del nostre pòsit de memòria.

Es va quedar callada, tan sols restava que en pocs minuts més l'Antoni triés l'excusa per anar-se'n. Mentalment va començar a comptar, a ritme de segons. Silenci.

-Bé, hauré de marxar, he de portar el cotxe al taller. M'han citat a una hora concreta i no hi voldria faltar. Celebro que es trobi bé.

Quaranta. Van ser els segons que va tardar a trobar algun motiu. Aquesta vegada, el taller del cotxe.

Quan l'Antoni Cabré, de camí cap a l'aparcament, assolí els jardins que envoltaven l'edifici es creuà amb una parella. Primer es fixà en la dona, portava uns pantalons cenyits i una camisa florejada. El cabell, d'un to panotxa, anava recollit. Va pensar que no l'havia vist mai ni a Begur ni a cap altre indret, era molt atractiva i se'n recordaria. L'home, alt i cepat, també vestia de manera informal. Poc es pensava la importància d'aquella visita.